

Cool als Collina

Voor Susanna, Amélie & Jules

© 2019 Arjan van den Haak
Eerste druk: 2019

Omslagontwerp en binnenwerk:
Anita Willemse-Bodewes / Indruk Grafisch Ontwerp
Foto omslag: Shutterstock

Alle rechten voorbehouden

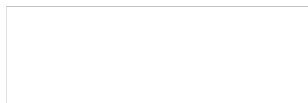
ISBN: 978 90 8173 992 4

www.coolalscollina.nl
www.arjanvandenhaak.nl
www.indrukontwerp.nl

Postbus 300
3760 AH Soest

COOL ALS COLLINA

ARJAN VAN DEN HAAK

HOOFDSTUK 1

Uit een corner werd de bal weggekopt door een verdediger. Sjoerd raakte de bal vol met zijn scheenbeen, precies op de rand van zijn scheenbeschermer. Na een doffe plok zeilde de bal in een rechte lijn de linkerbovenhoek van het doel binnen. Het was een wonderschoon doelpunt. In eigen doel.

‘Sjongejongejongejonge!’ sneerde Dorian. ‘Alwéér?’ Sjoerd zette zijn handen in zijn zij en spuwde op de grond. ‘Hoe lang nog, scheids?’ vroeg hij.

De scheidsrechter keek op zijn horloge en stak twee vingers op. De overwinning kwam in ieder geval niet in gevaar.

Na het laatste fluitsignaal sjokte Sjoerd met de pest in zijn lijf van het veld. Ze hadden 3-1 gewonnen, maar wat boeide dat? Dat eigen doelpunt was al zijn derde dit seizoen, tegenover één schamel doelpunt in het juiste doel. Drie eigen goals! DRIE!

‘Wauw Verveer,’ riep Dorian terwijl ze langs de velden naar de kleedkamer terugliepen. ‘Zo’n mooie heb je het hele seizoen nog niet gemaakt.’ Sjoerd hield zijn mond, maar Dorian was nog niet klaar. ‘Trek volgende week het shirt van de tegenstander aan. Weten wij ook bij wie je hoort.’

Een aantal teamgenoten lachte besmuikt, anderen keken ongemakkelijk en meden Sjoerds blik. Het irritantste was dat Dorian nog recht van spreken had ook. Hij had alle

drie goals gemaakt. En hij was al onuitstaanbaar. Thomas klopte Sjoerd op zijn schouder. 'Bitter, man.' 'Ja, bitter', herhaalde Sjoerd. Hij was Thomas dankbaar voor het medeleven. Iets wat hij niet verwachtte van andere teamgenoten. Sjoerd was niet de slechtste speler in zijn elftal, ontegenzeggelijk niet de beste. Hij kon aardig voetballen en pakte af en toe zijn doelpuntje mee in zijn rol als middenvelder. Hij was fanatiek, een bijtertje dat figuurlijk zijn tanden in zijn tegenstander zette en niet losliet totdat de bal de zijne was en het gevaar van een tegendoelpunt was geweken. Maar opbouwend en qua techniek was hij minder gezegend. Trucjes met de bal konden zijn voeten niet uitvoeren en zijn record hooghouden stond op negen keer, zonder één gecontroleerde touche. Zijn fanatisme maskeerde niet dat alle jaren aan training, zowel op het veld als op het dorpspleintje, onvoldoende waren geweest. Dag na dag, jaar in jaar uit, probeerde hij zijn voetbalkwaliteiten op te krikken naar het niveau van een potentiële profvoetballer. Hij droomde van zichzelf als de redder van Oranje, de maker van het winnende doelpunt, mooier dan ooit werd aanschouwd. En altijd in de laatste minuut, wanneer de spanning bij spelers, trainers en fans het hoogst was, zorgde hij voor een ongekende climax die de gehele natie in extase bracht. Eindelijk de wereldbeker, eindelijk weer door de grachten van Amsterdam, het land dat oranje kleurt als op Koningsdag, de beste van de wereld, de Duitsers te kakken en de Belgen die

eindelijk weer nederig hun meerdere in Oranje erkenden. Dat hij pas dertien, veertien of vijftien jaar oud was toen hij dat bevrijdende doelpunt maakte, maakte de gebeurtenis nog spectaculairder. Op zijn slaapkamer maakte hij in slow motion de winnende omhaal, waarbij hij op zijn bed viel en overeind kwam in een denkbeeldig stadion dat ontplofte in een orkaan van geluid. Camera's zoemden op hem in, zijn medespelers besprongen hem, de bondscoach hield het niet droog en de stem van de radiocommentator sloeg over van hysterie tot hij niets anders meer kon uitbrengen dan een huilend: 'Verveer! Verveer! Hij doet het! Jaaaaaa!'

Maar in het tempo waarmee Sjoerd zijn kwaliteiten in de realiteit zag ontwikkelen, zou hij die belangrijke treffer in de WK-finale niet eerder maken dan met Sint Juttemis. Dit eigen doelpunt was de spreekwoordelijke druppel. Hij wilde de beste zijn, maar hij zou nooit de beste worden. Niet van de wereld, zelfs niet van Gaasburcht jongens-onder-zestien-twee.

Het water van de douche stroomde over zijn gezicht, maar het waste de ontgoocheling niet weg. Van kleins af aan was hij ervan overtuigd dat hij profvoetballer zou worden. Nu op zijn vijftiende zakte die zekerheid als een plumpudding ineen. Al voor de winterstop ging hij steeds vaker met tegenzin naar de trainingen en wedstrijden. Met kerst was hij blij dat hij niet hoefde te spelen. Nog altijd was hij dol op voetbal, maar zijn droom vervaagde tot een dwaze fantasie. Zijn geloof verdween en hij was gedoemd om een normale baan te vinden.

Leraar misschien. Of sportjournalist. Dan kon hij alsnog bij de Champions League-finale zijn. Niet op het veld, maar aan de zijlijn van zijn droom.

‘Blijf je nog?’ vroeg Thomas, toen Sjoerd de kleedkamer verliet.

‘Ik kan niet’, loog hij.

‘Zie je op de training dan.’

‘Wie weet.’

Hij wist het zelf. Het besluit was genomen.

HOOFDSTUK 2

Sjoerd kwam tot halverwege het voetbalcomplex van Gaasburcht, toen een vertrouwde stem hem riep. ‘Sjoerd! Lieverd! Sjoerd!’ Zijn moeder verscheen met opgestoken hand van achter een groepje kinderen in blauwe trainingspakken. Vanaf het hoofdveld draafde ze naar hem toe. Sjoerd hield in, zijn klassieke leren sporttas met het Gaasburcht-logo droeg hij over zijn schouder. Zijn andere hand vond rust in de zak van zijn trainingsbroek. ‘Sjoerd.’ Zijn moeder bleef licht hijgend voor hem staan. ‘Hoe ging je wedstrijd?’

‘Gewonnen’, antwoordde Sjoerd zo kortaf dat ze zou beseffen dat hij er niet over wilde praten. ‘Moet Mats nu spelen?’ vroeg hij met een knikje naar het hoofdveld.

‘Ze hebben geen scheidsrechter’, antwoordde ze met zoveel nadruk op ‘geen’ dat Sjoerd achteruit deinsde.

‘Ach Sjoerd, en je weet dat coach Gerards last heeft van zijn knie en dat ze liever niet de trainer van de tegenpartij vragen.’

Sjoerd verstevigde de greep om zijn tas. ‘Hmm-hmm.’ Zijn moeder haakte haar arm in de zijne en trok hem met zachte dwang mee in de richting van het hoofdveld. Het team van zijn broertje en de tegenstander waren met de warming-up bezig. Hij liet de tas van zijn schouder glijden en zich meevoeren door zijn moeder, gearmd alsof ze een zondagswandelingetje over het strand maakten.

‘Zonder scheidsrechter gaat de wedstrijd niet door’, ging zijn moeder verder. ‘En Erik Langeveld kan niet invallen, want hij is zijn bril kwijt.’

‘Is er niet een vader die kan fluiten?’ probeerde Sjoerd. ‘Er zijn alleen voetbalmoeders vandaag’, antwoordde ze met een sussend klopje op zijn hand, ‘en eerlijk is eerlijk, je zou het zelf ook niet serieus nemen als een voetbalmoeder jouw wedstrijd zou fluiten.’

Ze had absoluut een punt.

‘Mats en de jongens mogen eindelijk een keer op het hoofdveld spelen en daar kijken ze al weken naar uit. Ze zouden zó teleurgesteld zijn als het niet doorging.’ Ze kwamen op het veld aan en toen Sjoerd zijn eerste stap op het gras zette, vroeg ze het: ‘Wil jij je broertjes wedstrijd alsjeblieft fluiten?’

Sjoerd maakte zich los van zijn moeder en deed een vlugge stap naar achteren, van het veld af. ‘Ik heb nog nooit gefloten.’

‘Zo moeilijk is het toch niet? Je hoeft alleen maar te zorgen dat er eerlijk gespeeld wordt. Het zijn kleine kinderen.’ Ze gebaarde naar de spelertjes die ballen heen en weer traptten. ‘Het is allemaal niet zo serieus’, beargumenteerde ze. ‘Je kunt het vast. Toe? Alsjeblieft?’ Er verscheen een sluwe glimlach om haar mond. ‘Dan eten we vanavond patat en frikandellen.’

Sjoerd maakte een schamper geluidje. ‘Ik ben vijftien, mam. Je kunt me niet meer omkopen met frikandellen.’ Haar glimlach werd duisterder. ‘En als ik je vertel dat ik al bloemkool en groenteburgers heb gehaald?’

Hij wist niet of zijn moeder blufte, maar ze had nog een hele middag om zijn vader te bellen en te vragen om bloemkool en groenteburgers mee te nemen uit de winkel. Alleen al de gedachte aan zo'n maaltijd gaf hem kokhalsneigingen. 'Dat is geen omkoping, maar chantage.'

Ze grinnikte. 'Werkt het?'

Sjoerd bromde: 'Ja.'

Zijn moeder omhelsde hem (hij was te laat met afweren) en drukte hem een scheidsrechtersfluitje in de hand.

'Dank je wel, lieverd. Coach Gerards heeft een stopwatch.'

Met lood in zijn schoenen slofte Sjoerd naar de dug-out waar coach Gerards met over elkaar geslagen armen de warming-up van zijn pupillen gadesloeg. Op het houten bankje in de stenen dug-out lag een leeg ballennet, een berg trainingsjassen, een waterzak en een kratje volle bidons. Mats' trainer keek op en schonk Sjoerd een allervriendelijkste glimlach. Sjoerd kende de kleine, brede man nauwelijks. Zijn gezicht ging schuil achter een volle bruine baard die in tegenstelling tot zijn halflange hoofdhaar netjes bijgeknipt was. Zelf had hij nooit training van hem gehad, maar hij wist dat Mats en zijn teamgenoten op hem gesteld waren. Datzelfde gold voor spelers uit zijn eigen team die in het verleden training van Gerards hadden gehad. Ze verzuchtten vaak hoe graag ze coach Beaufort voor hem zouden willen inruilen.

'Beste Sjoerd', zei Gerards en hij stak zijn hand uit.

'Super dat je dit wilt doen. Ik heb hier een stopwatch, twee vlaggen en een muntje. Het fluitje heb je al?'

Sjoerd knikte, terwijl hij het kratje met bidons op de

grond zette en zijn kicksen aantrok. 'Die heeft mijn moeder al gegeven.' Hij strikte zijn veters, zette zijn sneakers onder het bankje en stond op om de vlaggen, het muntje en de stopwatch van Gerards over te nemen. Het touwtje met de stopwatch hing hij om zijn nek. 'Hoe heet de tegenstander?' vroeg Sjoerd. 'FCG jongens-onder-dertien-één. Zeg, heb je wel eens eerder gefloten?' Sjoerd schudde van niet. 'Laat maar zoveel mogelijk doorspelen. Van ons zal je geen last hebben.' Sjoerd keek naar de andere speelheldt waar twee mannen fanatiek de warming-up van de tegenpartij begeleiden. 'En van hen?' 'Blaffende honden bijten niet, Sjoerd. Onthoud dat jij als scheidsrechter de baas van het veld bent.' Sjoerd moest aan Dorian Beaufort denken die voor iedere wedstrijd verkondigde dat hij 'de baas op het veld' was. Iets wat de rest van het team mateloos irriteerde en waar niemand op inging. Het beviel Sjoerd wel dat hij het nu voor het zeggen kreeg. 'Weet je wat je nu moet doen?' vroeg Gerards. In gedachten concentreerde Sjoerd zich op wat hij scheidsrechters zoal had zien doen. Hij knikte en pakte een bal die vlakbij hem op de grond lag. 'Laten we maar beginnen.' Hij blies op zijn fluitje terwijl hij het veld betrad. 'Succes', wenste Gerards hem nog toe. De teams kwamen direct in actie. Inspeelballen werden naar de zijlijn geschopt, wisselers liepen naar de

dug-out om hun trainingsjassen aan te trekken en de ballen in het netje te proppen. Sjoerd liep door naar de middenstip en wachtte daar op de aanvoerders en de leiders die zouden vlaggen.

Terwijl de basisspelers hun positie voor de aftrap op het veld innamen, kwamen de aanvoerders van beide teams, herkenbaar aan de band om de arm, naar hem toe gelopen. Mats, aanvoerder van Gaasburcht, was als eerste bij hem. 'Ga jij ons fluiten?'

Mats leek op hem. Ook hij was klein van stuk, zij het iets molliger dan Sjoerd. Zijn blonde haren krulden alle kanten op, net als dat van Sjoerd, maar daar Mats een hekel had aan de kapper en het iedere keer een drama werd voor zijn ouders om hem erheen te slepen, was het langer en warriger dan dat van Sjoerd. Waar Sjoerd weinig voetbaltechniek had en zich er toch suf op trainde, was Mats een begenadigder voetballer die er de kantjes vanaf liep. Mats was lang niet zo fanatiek als zijn grote broer en had allermist de ambitie om profvoetballer te worden. In plaats daarvan was Sjoerds twaalfjarige broertje bezeten van sterren en planeten. Hij wilde astronaut worden en op een dag als eerste een stap op de planeet Mars zetten. Sjoerd realiseerde zich dat ze allebei een onrealistische droom najoegen, hoewel hij Mats meer kans van slagen gaf dan zichzelf. Sjoerd knikte. 'Ik ben jullie scheidsrechter vandaag.' 'Mooi.' Mats klapte verguld in zijn handen. 'Ik ben gewoon onpartijdig hoor.' 'Gelukkig maar.' Een lange grijsaard met een kletsnat

voorhoofd en die een zweetlucht meewalmde, keek geringschattend naar Sjoerd en griste een vlag uit zijn handen. Het was de leider van FCG.

‘Je bent nogal jong en ik zie dat je een trainingspak draagt’, zei de man alsof dat een belediging was. ‘Fluit je al lang?’

‘Nog niet zo heel lang.’

‘Nou, doe wel een beetje je best.’

‘Dat komt vast wel goed’, zei coach Gerards die zich bij hen voegde. Hij stak een hand uit die de leider van de tegenstander amper aanraakte en richtte zich tot Sjoerd.

‘Zullen we tossen, scheids?’

Sjoerd haalde het muntje uit zijn broekzak en draaide zich naar de aanvoerder van FCG. ‘Kop of munt?’

‘Kop.’

Sjoerd gooide het muntje omhoog, ving het weer op en legde het op de palm van zijn andere hand.

‘Het is munt. Jullie mogen kiezen’, zei hij tegen Mats.

‘Je moet het muntje wel goed opgooien’, zei de leider van FCG. ‘Je moet hem gewoon in het gras laten vallen. Ik heb niet kunnen zien of je hem wel eerlijk hebt omgedraaid.’

‘Dat heb ik wel.’

‘Doe het nog maar een keer.’

Sjoerd keek vragend naar Gerards, die fronste en schouderophalend knikte. Sjoerd legde het muntje met een korte zucht weer op zijn duim en wijsvinger en wipte het met zijn duim omhoog. Ditmaal ving hij het niet op, maar liet het in het gras vallen.

‘Het is weer munt’, zei Sjoerd. ‘Iedereen gezien?’

'Ja, maar je had eerst moeten vragen wat onze aanvoerder wilde kiezen', zei de FCG-leider.

'Hij had kop gekozen.'

'Bij de vorige toss. Bij deze toss heb je het niet gevraagd.' Sjoerd trok zijn mond samen. Bij al die tossen van zijn eigen team en op tv was dit nog nooit gebeurd. Hij vroeg zich af wat een echte scheidsrechter zou doen.

'We gaan gewoon beginnen', zei hij resoluut. 'Mats, jij mag kiezen.'

'Wij willen de bal.'

'Dat mag niet!' riep de FCG-leider. 'Hij moet een helft kiezen, scheids.'

'Dat weet ik', zei Sjoerd geërgerd. 'Mats, op welke helft willen jullie beginnen?'

'Nou, dan blijven we staan.'

'Goed zo. Kunnen we dan nu beginnen?'

Sjoerd gaf de bal aan de aanvoerder van FCG, terwijl de leiders naar de zijlijn liepen om hun plaats als assistent-scheidsrechter in te nemen. Sjoerd verlangde sterk naar zijn Xbox.

Toen de bal op de middenstip lag, stak hij zijn hand op naar de assistent-scheidsrechters en de keepers om een teken dat ze er klaar voor waren. Ze staken bevestigend een hand op en Sjoerd blies op zijn fluitje.

De eerste minuten van de wedstrijd gingen Sjoerd makkelijk af. Een paar keer moest er worden ingegooid of een doeltrap of hoekschop worden genomen. Een keer moesten de spelers Sjoerd eraan herinneren dat corners en doeltrappen bij de junioren onder de dertien vanaf

halverwege de achterlijn en op de zestienmeterlijn werden genomen. Verder kreeg Sjoerd bijna het idee dat hij een makkelijk middagje voor de boeg had.

Een aanvaller van Gaasburcht rende achter een lange bal aan en was daarbij zijn tegenstander te snel af. Vanuit zijn ooghoek zag Sjoerd de leider van de tegenstander verwoed met zijn vlag in de lucht wapperen. 'Scheids! Hé scheids! Buitenspel!'

Sjoerd bracht zijn fluitje naar zijn mond, maar weifelde. In gedachten liep hij de sprint van de Gaasburchtse aanvaller na en wist zeker dat die de verdediger van FCG inhaalde. Het was geen buitenspel.

'Niet waar!' riep Sjoerd. 'Doorgaan.'

De aanvaller van Gaasburcht had die aansporing niet nodig en stormde met de bal aan zijn voet op het doel af. Met een hard schot raakte hij de buitenkant van de paal, waarna de bal achter het doel belandde.

'Doeltrap!' riep Sjoerd. Vanaf de zijlijn ging de leider van FCG tekeer. Hij wapperde wild met beide armen waardoor de vlag het geluid van een scherende vlieger maakte. 'Hé scheids! Scheids! Je zag me toch vlaggen, of niet soms?! Hé!'

Sjoerd besloot de leider te negeren. Hij blies op zijn fluitje als teken dat de keeper de doeltrap mocht nemen.

Meteen na de trap van de keeper, waarbij de bal tot aan de middenlijn door de lucht vloog, reageerden de spelers weer. Sjoerd stond er met zijn neus bovenop toen Mats zijn tegenstander met twee handen een duw in de rug gaf. 'Scheids!' schreeuwden supporters vanaf de zijlijn. De

stem van de vlagger bulderde erbovenuit. Sjoerd blies op zijn fluitje en wees naar de speler die op de grond lag. De bal stuitte in de voeten van een FCG-speler die vlakbij het Gaasburchtse doel stond. Hij haalde uit en schoot de bal snoeihard over de uitgestrekte armen van de doelman in de kruising.

‘Scheids! Dat was voordeel, scheids! Hé! Voordeel!’ schreeuwde de vlagger terwijl hij op en neer sprong alsof hij een rituele dans deed. ‘Je moet eerlijk fluiten, scheids!’ voegde hij er nog aan toe.

Sjoerd onderdrukte de neiging zijn fluit naar de man te gooien. ‘Het is ook nooit goed’, mompelde hij. Hij wees nogmaals naar de plaats waar Mats geduwd had. ‘Vrije trap voor FCG’, zei hij, terwijl het gemor langs en op het veld hem niet ontging.

De vlagger van FCG bleef luidkeels schreeuwen, alsof hij voortdurend op nog geen tien centimeter afstand in Sjoerds oor schreeuwde dat hij niets goed deed. Sjoerd floot dankzij de man twee keer voor buitenspel, terwijl hij er zeker van was dat het geen buitenspel was.

Coach Gerards kwam zijn belofte om Sjoerd niet te bekritisieren na, hoewel hij zich zichtbaar ergerde, gezien de frons op zijn gelaat. Kwam dat door het gedrag van de vlagger of door de beslissingen die Sjoerd verkeerd nam? Waarschijnlijk beiden.

Hij zou de controle compleet verliezen als hij die leider van FCG de mond niet snoerde. Maar hoe kreeg hij dat voor elkaar als vijftienjarige nepscheidsrechter in een goedkoop trainingspak, tegenover een veel oudere

fanatiekeling die hij met 'u' aansprak?
Sjoerd float voor een vrije trap nadat een speler van Gaasburcht ruim buiten het strafschoopgebied een overtreding maakte. De FCG-leider kwam een stuk het veld ingelopen en begon: 'Penalty, scheids! Penalty!' te schreeuwen. Alsof hij dat kan zien, dacht Sjoerd. Hij staat nota bene aan de andere kant van het veld. Hij was het gemakker van die vent meer dan beu. Hij keek naar de dug-out van FCG en zag daar die andere man in blauw trainingspak staan. Die man nam ook deel aan de warming-up van FCG en coachte al de hele wedstrijd weliswaar fanatiek, maar verbaal minder aanwezig. Sjoerd blies op zijn fluitje en gebaarde de spelers van FCG dat ze moesten wachten met de vrije trap. Met bonzend hart jogde hij naar de dug-out van FCG. Alle ogen op en om het veld waren op hem gericht. Het was alles of niets, bluffen of afgetroefd worden. 'Bent u de trainer van FCG?' vroeg hij aan de lange man in het trainingspak. Hij schatte de man een jaar of veertig. De man keek hem achterdochtig aan, maar knikte. 'Kunt u iemand anders laten vlaggen? Jullie vlagger is nogal... onbeleefd.' Sjoerd hoorde het zichzelf zeggen en realiseerde zich dat zijn woorden geen enkele indruk maakten. Onbeleefd? Die vent is een hork. Dát had hij moeten zeggen. 'Ik heb niemand anders, scheids', zei de trainer kortaf. 'Laten we maar gewoon doorgaan, hè?' Een seconde overwoog Sjoerd zich om te draaien en verder te gaan. Maar hij was vandaag al één keer als

complete loser van het veld gestapt en hij weigerde dat twee keer op een dag mee te maken.

‘Vertel hem dan maar dat hij de rest van de wedstrijd zijn mond houdt’, zei Sjoerd.

De trainer knipperde even met zijn ogen en een aantal FCG-ouders maakten afkeurende geluiden.

‘En anders wat, scheids?’

‘Dan staak ik de wedstrijd en meld ik wangedrag van FCG als oorzaak aan de KNVB.’

Sjoerd had geen idee of de KNVB het iets zou boeien dat een jochie van vijftien een wedstrijdje van Gaasburcht jongens-onder-dertien-drie tegen FCG jongens-onder-dertien-één staakte. Hij zou ook niet weten wie hij dat moest melden en hij wist niet hoe coach Gerards zou reageren als hij daadwerkelijk van het veld zou stappen. Hij wist niet eens of hij wel van het veld zou dŭrven stappen, hij wist alleen dat hij nu voet bij stuk moest houden.

‘Ik... ik praat wel even met hem, scheids. Het zal niet meer gebeuren. Excuus.’

De trainer snelwandelde het veld over in de richting van de vlaggende FCG-leider. Sjoerds ademhaling zat zo hoog dat het leek of zijn longen in zijn keel zaten. Coach Gerards, die met zijn armen over elkaar het gesprek had gevolgd, knikte goedkeurend.

Sjoerd voelde hoe zenuwen overgingen in een krachtig gevoel. Alsof er geen bloed maar Red Bull door zijn aderen stroomde. Hij, Sjoerd, een vijftienjarige voetbal-mislukking, had hier een volwassen trainer en vlagger de les gelezen. En het werd geaccepteerd! Hij kon het

nauwelijks geloven.

Terwijl de FCG-trainer zijn vlagger terecht wees, riep coach Gerards Sjoerd. 'Scheids! Scheidsie!' De trainer van Gaasburcht wees met zijn vinger op zijn horloge. 'Hoe lang nog?'

Alsof Sjoerd een bal recht in zijn kruis kreeg, zakten zijn mondhoeken tot onder zijn kin. Hij slikte, terwijl hij op de op zijn borstkas bungelende stopwatch keek die knipperend 0.00 aangaf.

Snel keek hij om zich heen of hij ergens een klok zag.

Er was een klok, een grote witte op een zwarte pilaar. Achter de wijzers stond een reclame van een plaatselijk autobedrijf. Als de auto's net zo liepen als de klok, verkochten ze daar nooit iets. Volgens die klok was het negen uur, en aangezien de wedstrijd om één uur 's middags was begonnen waren ze of al acht uur aan het voetballen of dat ding stond stil.

Nergens kon hij zien hoe laat het was en hij kon onmogelijk aan iemand vragen hoe lang ze al speelden. Zeker niet nadat hij zo stoer had gebluft tegen FCG. Hun trainer kwam snelwandelen en hijgend terug bij de dug-out. Paniekerig keek Sjoerd naar coach Gerards die vijf vingers voor zijn borst opstak, zodat niemand behalve Sjoerd het zag. Hij gaf Sjoerd een knipoog. Sjoerd draaide zich om en drukte snel het knopje van de stopwatch in. 'We gaan verder met de vrije trap!' riep hij, terwijl hij naar de plek wees waar die genomen moest worden. 'Nog vijf minuten tot de rust!' voegde hij er zelfverzekerd aan toe.